

Leslie Leyland Fields nu este doar primul mentor de la care am învățat să scriu, ea continuă să facă acest lucru prin modul în care își trăiește viața, pe care o deapănă într-o poveste de neuitat, care îi dă pribeagului speranță — și lui Dumnezeu toată gloria. Un izvor de înțelepciune, învățăturile ei sunt după inima lui Hristos. Voi citi întotdeauna fiecare cuvânt pe care îl scrie.

ANN VOSKAMP, autoare de bestseller conform publicației
New York Times

Când am început să scriu, Leslie a devenit foarte repede o voce în care am avut încredere. Nu doar în arta ei de a scrie, ci și în modul ei viu, veridic, în care scrie. Nu e ușor să folosești verbele necesare și un limbaj limpede, dar nu acesta este cel mai dificil aspect. Fantomele din propriile noastre povești, îndoiala de sine și teama sunt aspecte ale vieții de scriitor în care avem nevoie să ne țină cineva de mână. Leslie ne este alături ca un critic și ne deschide ochii cu privire la ce se poate întâmpla în timp ce învățăm să ne spunem povestea.

LIZ DITTY, autoare

Leslie este hotărâtă să scrie cuvinte care te ridică. Le încondeiază frumos și îi ajută și pe alții să facă același lucru. Această carte promite să scoată tot ce e mai bun din cei povestitori și creativi.

MAX LUCADO, autor de bestseller conform publicației *New York Times*

Această războinică a unor opere inspirate a scotocit adânc în fântâna talentului ei pentru a ne învăța o lecție vitală: nu suntem stăpânii poveștilor noastre. Dumnezeu e Cel care le scrie în viața noastră, dar apoi ne cheamă să ne ridicăm și să le spunem tuturor. E timpul să ținem seama de acest adevăr și să luăm atitudine. Cu multă pasiune, Leslie Leyland Fields îndrăznește să ne arate cum.

PATRICIA RAYBON, autoare de succes

O carte magică, impresionantă și esențială pentru toți cei ce vor să înțeleagă de ce povestea lor contează și de ce trebuie să o scrie! Leslie Leyland Fields ne spune povestea ei, ajutându-i, în același timp, și pe alții să își spună povestea, totul în procesul de creație a unei povești extraordinare. Personală și profundă, practică și plină de inspirație, ancorată în Dumnezeu și cu picioarele pe pământ, este o carte frumoasă și utilă pentru oricine, fiindcă toți suntem binecuvântați cu povestea pe care o avem — și pe care merită să o spunem.

BRET LOTT, autor și decan de facultate

La fel ca alții, am învățat multe de la Leslie despre arta de a povesti. Multitudinea ei de povești, unele sfâșietoare, altele splendide, au un rol pe care tezele abstracte nu îl pot juca niciodată: pătrund în realitățile ascunse ale lumii în care trăim și în cele puțin cunoscute ale vieții noastre. Leslie vă va învăța, cu migală, să descoperiți aceste realități ascunse.

REV. CANON DR. SCOT MCKNIGHT, profesor de Noul Testament

Fie că scrieți pentru că vreți să vă înțelegeți trăirile, fie că vreți să vă faceți cunoscută povestea familiei și prietenilor sau că visați să fiți o mărturie pentru cum a lucrat Dumnezeu în viața voastră în fața unui public mai larg, experimentata scriitoare Leslie Leyland Fields crede că povestea voastră contează. Cartea aceasta e o operă credibilă, plină de viață și de bunăvoință, care vă va îndruma pas cu pas să dezgropați bogățiile trăirilor voastre, aducând evenimentele esențiale la suprafață și modelând aceste evenimente într-o operă care va transmite povestea pe care numai viața voastră o poate scrie. Plină de exemple, îndemnuri și învățături binevoitoare, această carte frumoasă aparține celor ce tânjesc să găsească o cale de a spune altora povestea lor.

MICHELLE VAN LOON, autoare

Dacă nu veți avea niciodată binecuvântarea de a face un curs de scriere cu Leslie Leyland Fields, atunci măcar citiți această carte. E împletită din patru elemente: de ce puteți și trebuie să vă scrieți povestea, instrucțiuni clare despre cum puteți face acest lucru (cu exerciții ajutătoare și exemple de la alți cursanți), povești din viața ei și o relatare practică despre colaborarea cu un agent și publicarea poveștii ei — pe scurt, toată călătoria. Toate spuse cu inteligența și înțelepciunea unei persoane care muncește la fel de mult ca tine.

DANIEL TAYLOR, autoare

Cea mai mare putere pe care o au poveștile este aceea de a aduce lumină. Așa își începe Leslie Leyland Fields povestea sa — o relatare vie a unor evenimente esențiale din viața ei și o încurajare pentru fiecare dintre noi de a ne spune propria poveste. Scrisă în stilul ei personal, senin și conversațional, această carte proaspătă despre arta de a scrie este ticsită cu experiențe trăite și transformate în indicații pentru scrierea propriei noastre povești. Paginile ei debordează de energia autoarei. Citiți-o, veniți în fața acestei femei a lui Dumnezeu și auziți-i glasul: „Poți și tu, iată cum.”

LUCI SHAW, autoare

Fie că vă considerați scriitori, fie că abia acum vă descoperiți povestea, nu îmi pot imagina un mentor mai binevoitor decât Leslie Leyland Fields. Cartea pe care o țineți în mână vă va duce într-o călătorie. Sunt sigură că, pe parcurs, veți căpăta glas și veți ști să vă faceți auziți.

CATHERINE MCNIEL, autoare

LESLIE LEYLAND FIELDS

POVESTE TA CONTEAZĂ

DESCOPERĂ, SCRIE
ȘI TRĂIEȘTE ADEVĂRUL
VIEȚII TALE

Stephanus

București - 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FIELDS, LESLIE LEYLAND

Povestea ta contează : descoperă, scrie și trăiește adevărul vieții tale /

Leslie Leyland Fields. - București : Editura Stephanus, 2024

ISBN 978-606-698-080-7

2

Copyright © 2020 by Leslie Leyland Fields. All rights reserved.

Titlul original în limba engleză:

Your Story Matters: Finding, Writing, and Living the Truth of Your Life

Traducător: *Narcisa Țiulete*

Editor: *Daniel Cojiță*

Tehnoredactare: *Cristian Cîrciu*

Copyright © 2024 — Editura Stephanus

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin înregistrare audio, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a editurii.

 Stephanus

Bibescu Vodă Nr. 1, Bl. P4, sector 4, 040151, București – România

Tel.: 021 335 65 77 – Mobil: 0748 065 431

E-mail: stephanus@rdsmail.ro – office@stephanus.ro

Pentru comenzi vizitați site-ul: **www.stephanus.ro**

Pentru toți cei care au îndrăznit să răscolească, să scrie și să își spună minunatele povești de viață și pentru toți cei care au pornit recent pe acest drum.

Oriunde doi sau trei se adună să scrie, Dumnezeu e în mijlocul lor.

CUPRINS

	INTRODUCERE	11
CAPITOLUL 1	POVESTEA TA ÎN ANSAMBLU <i>Ești martor</i>	21
CAPITOLUL 2	POVESTEA TA ÎN DETALIU <i>Planul</i>	43
CAPITOLUL 3	POVESTEA TA EXTERIOARĂ <i>Actele</i>	61
CAPITOLUL 4	POVEȘTILE VOASTRE ÎMPREUNĂ <i>Strângerea</i>	89
CAPITOLUL 5	POVESTEA TA INTERIOARĂ <i>Cugetarea</i>	105
CAPITOLUL 6	POVESTEA VINDECĂRII <i>Înțelegerea</i>	135
CAPITOLUL 7	POVESTEA TA CONCENTRATĂ <i>Redactarea</i>	167
CAPITOLUL 8	POVESTEA TA STRUCTURATĂ <i>Ordonarea</i>	187
CAPITOLUL 9	POVESTEA TA ÎMPĂRTĂȘITĂ <i>Lansarea</i>	217
	CELE ȘAPTE RĂSPUNSURI DE TIP „NU ȚE TEME!” ÎN PROCESUL DE SCRIERE A POVEȘTII PERSONALE	235
	RESURSE	239
	MULȚUMIRI	243
	NOTE	245

INTRODUCERE

Nu este agonie mai mare decât să cari în suflet povara unei povești nespuse.

MAYA ANGELOU

STAU în fața a o sută de femei, într-o sală de conferință din Ulaanbaatar, capitala Mongoliei și nu sunt în formă. Sufăr din cauza diferenței de fus orar, după un drum de peste 30 de ore. Creierul meu e în ceață și se străduiește să deslușească ceva. Port mocasini negri, din piele întoarsă, pantaloni negri și o bluză vișinie, dar ținuta refuză să îmi dea încredere. Am mai predat și în alte țări prin intermediul traducătorilor, dar niciodată un curs despre arta de a scrie. Știu că tot ce le voi spune acestor femei va fi cu totul nou; este o cultură orală, nu una literală. Aici, oamenii cred că numai personalitățile scriu povești și cărți. Am emoții.

Femeile stau în bănci cu caiete în fața lor. Pe câteva dintre ele le-am cunoscut deja la cursul de aseară: Oodmaa, Badmaa, Becca, Battsetseg, Erka. Au între 19 și 75 de ani, păr negru, mățâșos, ochi negri și vieți grele și ocupate. Unele au venit de la țară, după ore de mers cu mașina. Altele au venit la prima oră, cu autobuzul. Unele au înfruntat traficul intens din oraș. Din cauza zgomotului infernal de mașini, nu poți conduce decât în anumite zile.

Aceste femei vin de la oi, sunt soții de pastori, medici, studenți, mame, ghizi turistici, contabile. O femeie e șofer la guvern; unele, neavând un loc stabil, de-abia ce s-au mutat în oraș. Câteva au soți care au trăit cândva în canale subterane, alcoolici care au încercat

să supraviețuiască în iernile mongolice lângă conductele de apă caldă de sub oraș. Alte femei păstoresc biserici. Una dintre ele a înființat două biserici, una într-o iurtă din afara orașului, unde urma să merg și să predic în duminica aceea.

Sunt înscrise la o școală teologică pentru doi ani de zile. Azi participă până seara la cursuri despre scrierea și transmiterea propriei lor povești.

Sunt în priză de la atâta oboseală. Vorbesc cu înflăcărare, ridic mâinile și mă opresc la fiecare propoziție sau două pentru ca Chinzurig să poată traduce. Mă țin tare și îmi controlez mimica în timp ce se traduce ceea ce spun. Am ajuns până aici și am atâtea să le spun! Femeile stau pe scaune, cu capetele plecate și iau notițe detaliate. Abia le văd chipul.

Dintr-odată, directoarea școlii, care stă rezemată de perete, sare în picioare și mă întrerupe în mijlocul propoziției: „Leslie! Pot să te oprești puțin?”

Eu tresar. Am mai fost întreruptă, ba chiar huiduită (în Hollywood, în timp ce mi se decerna un premiu și Îi mulțumeam lui Dumnezeu!), dar nu așa. Mă uit la ea cu coada ochiului, punându-mi figurativ mâinile la gură, dar încercând să par senină, ca o profesionistă.

Janice îmi zâmbeste cu căldură. „Simt că femeile de aici nu cred că povestea lor merită să fie spusă. Nu simt că povestea lor contează. Ce poți spune despre asta?”

Deja am vorbit despre asta. Janice nu m-a auzit? Mă întorc neliniștită și mă uit la femeile cărora Chinzurig le traduce cuvintele în mongolă. Se uită la mine cu ochii mari, de parcă cineva tocmai ce le-a dat pe față cel mai mare secret și se întreabă ce voi face.

Și atunci văd. Îndoiala. Vălul de peste ochi și mâinile care acum se odihnesc de la prea multe notițe, prea multe informații. Le văd privindu-mă ca pe o femeie americană albă, crezând că sunt o celebritate dintr-o țară bogată și îndepărtată, care nu seamănă deloc cu ele.

Mi se pune un nod în gât. Desigur. Ele nu știu cine sunt. Las jos notițele, ies din spatele stativului, care e scena mea. Stau în fața lor cu mâinile pe lângă corp. Cum să le spun despre fetița din pădure, una dintre cei șase copii care nu avea nimic special? Purtaam rochii decolorate, confecționate de mână, moștenire de la alții. Aveam patru perechi de lenjerie găurită. Puțina mâncare pe care o aveam era împărțită fiecăruia pe farfurie și nu primeam nicio lingură în plus. Aveam părul ca sârma, fiindcă îl spălam cu săpun. Nu ne permiteam șampon. Colegii mei de clasă făceau băză de hainele mele și de felul în care arătam. Am schimbat scutece timp de 15 ani din viața mea. În fiecare vară, am locuit într-o insulă pustie din Alaska, fără toalete sau duș cu apă curentă. Nu sunt bogată, sofisticată sau importantă.

Cât să spun din toate acestea?

Nu îmi aduc aminte exact ce am spus, dar am terminat așa: „Am fost o persoană neimportantă, care L-a căutat pe Dumnezeu, realitatea și adevărul. Și Dumnezeu m-a găsit. A lăsat cele 99 de oi și s-a dus în pădure, a urcat pe munte, m-a găsit și m-a adus acasă. Eu sunt cea de-a o sută oaie. Și voi sunteți. Toate am fost pierdute, rătăceam, și Dumnezeu ne-a găsit.” „Spuneți-mi”, mă adresez eu acestor femei, care mă văd acum mai clar. „Spuneți-mi povestea aceasta.”

Fiecare dintre ele — Oodmaa, Badmaa, Becca, Battsetseg, Erka, bunica din primul rând, medicul din ultimul rând, femeia-pastor din Japonia — mă privesc senine și în lacrimi. În câteva minute, capetele lor sunt aplecate și scriu cu fervoare. Nu se opresc, nici când le cer eu.

Mă uit, trag adânc aer în piept, iar ceața din capul meu începe să se risipească. Cum să uit asta? Într-un curs despre arta de a scrie povești, cum am uitat să îmi spun propria poveste? Indiferent în ce țară locuim, ce politică, ce religie, ce vârstă avem, chiar dacă Îl căutăm pe Dumnezeu, riscăm să rămânem niște străini. Timpul, aglomerarea, viteza vieții ne despart, dacă nu împletim călătoria noastră cuvânt cu cuvânt și nu aruncăm bobina strânsă în mâinile întinse ale celor de pe puntea cealaltă, care așteaptă să prindă, să înfășoare și să acosteze cele două nave una de alta, carenă de carenă. Nu navigăm cu toții pe aceleași ape tulburi? Nu tânjim să ne oprim o vreme, să nu fim singuri în largul mării?

Aștern pe hârtie cuvânt după cuvânt aproape de când mă știu. Și îi învăț și pe alții să facă același lucru de mai bine de trei decenii. Procesul în care intrăm citind această carte nu are legătură cu profesia de scriitor, deși unii veți deveni scriitori pe parcursul lui. Nu are în vedere scrierea unui bestseller, deși e posibil acest lucru. Nu — acest act de întoarcere în trecut pentru a scrie despre viețile noastre are legătură cu recuperarea a ceea ce am pierdut și descoperirea a ceea ce este nou. Noi știm o parte din adevărul poveștii noastre, dar nu pe tot. Pe sub piele, motorul inimii zbârnâie și bate, pompând sânge peste zile și ani. De cele mai multe ori, ne agităm mult, cu ochii închiși din cauza vitezei și a motivului din spatele ei. În fiecare zi suntem altfel, lumea se trezește din nou, și amintirea a ceea ce a fost și a ceea ce suntem, descoperirea identității noastre din prezent, toate se pot pierde. Dar avem șansa să ne oprim, ca să găsim adevărurile grele și frumoase din viața noastră. Și ce minunat va fi să transmitem această trezire, aceste cuvinte ticluite și convingătoare și celorlalți, pentru ca nici ei — și nici noi — să nu călătorim singuri.

Asta vom face pe paginile următoare. Vă voi îndruma pas cu pas să descoperiți și să vă spuneți povestea voastră unică — sau pe a

altcuiva. Și după primul pas în călătoria creației voastre, veți vedea ce am văzut și eu: că nicio trăire umană nu este nevrednică de atenție, să fie pusă în lumină și restaurată.

Vă voi arăta și cum am ajuns eu la Povestire pe parcursul vieții mele și la modul neașteptat în care viața mea s-a schimbat când am scris despre ea. În ziua aceea din Ulaanbaatar mi-am amintit că procesul acesta funcționează cel mai bine când îl parcurgem împreună. Așa că, în timp ce vă invit să vă spuneți poveștile, vi le împărtășesc și eu pe ale mele. Unele sunt nou-nouțe, abia descoperite și recuperate în timp ce am scris această carte. Cele mai multe sunt povești fericite, dar sunt și câteva dezamăgiri, situații amuzante, absurde, ba chiar tragice și, printre ele, presărate câteva povește. Vreau să știți că sunt alături de voi în această descoperire.

Ce se va întâmpla pe parcursul acestor pagini? Vă pot spune ce am văzut, de nenumărate ori, în penitenciare, biserici, cămine, săli de curs, conferințe, în SUA, Mongolia, Canada, Africa de Sud, Slovacia, Franța. În fiecare zi, oameni ca mine și ca tine au descoperit că, scriind cele mai sincere cuvinte despre viața noastră putem pune în ordine prezentul haotic, putem înțelege trecutul încâlcit, să învingem tristețea și să găsim speranța. Procesul de scriere poate vindeca răni; poate deschide ușa reconcilierii și a iertării. Învățând să spunem o poveste mai autentică vom putea să trăim o poveste mai bună.

Știu că pare multă vorbă goală. Știu că unii sunteți sceptici. La urma urmei, trăim în Era Povestirii, iar poveștile care inundă cultura nu sunt întotdeauna inofensive. De când post-modernismul a luat avânt, mulți au dat credința în adevărurile cognoscibile obiective pe credința în poveștile și adevărurile personale. „Adevărul tău”, „adevărul meu” și „povestea mea” pot fi afirmații pe care le facem în urma unor percepții proprii pe care nu le punem niciodată la

îndoială. În ultima vreme, Povestirea e folosită ca strategie de vânzare. Orice business, produs sau entitate — candidatul politic la președinție, vulcanizarea de la colțul străzii, cutia de cereale de la micul dejun — te încântă cu povestea lor, folosindu-se de tehnica de „story branding”. Înțeleg perfect nevoia de precauție. Dar putem crede în importanța și puterea poveștilor personale, fără a dezavua adevărurile mari.

De fapt, aceasta este cea mai mare putere pe care o are Povestirea: de a aduce lumină și de a dezvălui adevăruri spirituale mari în feluri în care faptele nu reușesc să o facă. Chiar și în trecut, când cultura noastră accepta fapte și cunoașterea adevărului, Cuvântul lui Dumnezeu vorbea prin narațiuni. Prin urmare, Era Povestirii este o oportunitate, nu o criză. Puțini oameni sunt interesați de argumentele teologice. Și mai puțini sunt dispuși să plece urechea la clișee religioase. Dar încă sunt dispuși să asculte o poveste bine spusă. Așa cum a spus recent un prieten: „Mulți dintre copiii și nepoții mei s-au îndepărtat de biserică. Nu vor să asculte o predică, dar poate vor asculta povestea mea.” Da, îi spun lui, ție și mie. Spuneți-le o poveste adevărată. Spuneți-le o poveste mai bună decât au auzit.

Unii sunteți gata! Alții abia așteptați să dansați pe ritmul și rima acestui proces. Ai adoptat doi copii cu nevoi speciale din Rusia. Ești mamă, ești singură și îți crești fiica în scaun cu rotile. Depeni amintiri din copilăria ta petrecută în preeria Kansasului. Recuperezi povestirile tatălui tău din Vietnam. Oricare ar fi povestea ta, știi că așteaptă să fie conturată și să fie așternută pe hârtie.

Unii aveți pe umeri niște ani, iar copiii și nepoții voștri nu cunosc nici jumătate din viața voastră. Nu știu de unde ați venit. Nu știu ce ați îndurat sau cum S-a arătat Dumnezeu. Sau cum credeți că nu S-a arătat. (Tată meu ne-a spus o singură poveste de când

era infanterist în Al Doilea Război Mondial. Conducea un tanc în Germania. S-au oprit pentru că aveau nevoie de o pauză. El stătea pe tanc, în timp ce ceilalți s-au adăpostit într-un hambar. Dintr-odată, a simțit un îndemn să se dea jos. Când s-a apropiat de hambar, un obuz a explodat exact unde stătuse el. „Nu te gândești că poate a fost Dumnezeu Cel care te-a îndemnat să te dai jos de pe tanc și care te-a salvat?” l-am întrebat pe tatăl meu agnostic. El a dat din umeri, „poate”).

Vrei să le spui, fiindcă e posibil ca aceste evenimente să îi fi influențat și pe ei, dar nu își dau seama. Nu au avut urechi de auzit sau nu au putut să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Dar tu poți așterne aceste cuvinte pe pagină. Sau poate că scrii despre povestea altcuiva. Prietena mea Joy scrie povestea soacrei ei care a trăit în Franța în Al Doilea Război Mondial. Fie că este povestea ta, fie că este a altcuiva, vrei să înveți să împletești o narațiune care poate fi a întregii tale familii.

Poate că nu ai idee care este „povestea” ta și nu ești sigur că vrei să investești timp ca să o afli. Înțeleg. Eu aveam aproape 40 de ani când am început să scriu despre viața mea și abia am reușit să redau în cuvinte sutele de fărâme coexistente și să pun cap la cap o singură poveste cu un început și un sfârșit bine conturat. În vara aceea din Alaska, am bătut la propriu câmpiile din insula mea, bodogănind în bărbie: „Care este povestea mea?” Să știți că am găsit-o. Sau ea m-a găsit pe mine. Datorită acestor cuvinte, o insulă pustie a devenit căminul meu; iar victima, o supraviețuitoare. Aceste cuvinte au conturat și au modelat o identitate despre care nu știam că îmi aparține. Povestea mea a fost mai grea și mai bună decât mi-am imaginat. Așa va fi și a ta.

Unii sunteți neîncrezători. Nu sunteți convinși de puterea cuvintelor și, poate, nici de Dumnezeu, despre care se spune

că e Creatorul cuvintelor. Prin urmare, tot acest efort vi se pare suspect. Bineînțeles. Dragii de voi! Lumea și cultura creștină ne dau multe motive să fim sceptici. Dar vă voi ruga „să puneți în cui neîncrederea”, așa cum ne-a sfătuit Samuel Coleridge¹, adică să lăsați îndoiala la o parte pentru câteva capitole și să îi dați o șansă. Rolul meu nu este acela de a vă recomanda ce să scrieți, ci să vă însoțesc, să vă învăț să vă scrieți poveștile, oricare ar fi ele, indiferent dacă sunt pline de credință, de îndoială, de mânie sau de neîncredere.

Dacă citești această carte singur, sper ca, pe aceste pagini, să te simți ca și când ai fi în propria ta sală de curs. Arta de a scrie este captivantă, dar uneori este și singuratică. Avem tot ce ne trebuie și tu, și eu, și cei ale căror povești și trăiri le-am așternut pe aceste pagini. Cu ajutorul acestei cărți, poți scrie povești fascinante de unul singur. Dar trebuie să îți spun că se poate și mai bine. De-a lungul anilor, am fost uimită să văd ce se întâmplă când oamenii se adună împreună să scrie și să își spună povestea. Când scriem împreună și avem un public tangibil, empatic, reușim deseori să găsim povești bogate în detalii, emoții și învățături. Ba chiar mai mult, am văzut prietenii de o viață care s-au înfiripat în acest efort comun. Înainte să începeți, în timp ce vă gândiți dacă să treceți prin această carte singuri sau cu câțiva prieteni sau colegi de curs, aruncați o privire peste capitolul patru: Poveștile voastre împreună. Veți vedea mai clar cum puteți pune oamenii împreună și ce se poate întâmpla când aceștia își unesc vocea și efortul.

Indiferent cum sau de ce ați ajuns la această carte sau ce povești sperați să aduceți la lumina zilei, indiferent că le parcurgeți singuri sau într-o sală de curs, vom învăța împreună să descoperim și să comunicăm frumos și clar adevărul din viețile noastre. Pe de o parte, va fi simplu. Vă voi prezenta o metodă directă și ușoară, indiferent dacă scrieți pentru prima dată sau de 50 de ani. La

sfârșitul fiecărui capitol, vă voi da indicații și teme, în pași practici, care vă ajută să descoperiți și să scrieți povești. De asemenea, veți fi însoțiți de scriitori ca voi, cei mai mulți sunt participanți la cursurile mele, care își împărtășesc cu curaj poveștile de viață pentru a vă oferi inspirație pentru ale voastre.

Pe de altă parte, acest parcurs nu va fi simplu. Fiindcă realitatea care se deschide înaintea noastră, în mijlocul detaliilor și al amintirilor din viața noastră, este mereu plină de mister și de uimire. Așa că trebuie să vă avertizez: acest efort dă dependență de-a dreptul. Odată ce vă apucați de treabă, veți avea parte de o asemenea claritate, descoperire și consolare că nu veți vrea să vă mai opriți. Vă veți da seama că, în timp ce vă căutați povestea, veți căuta și sensul acestei vieți istovitoare. Ceea ce înseamnă că veți căuta și farmecul, uimirea divină, poate chiar o fărâmbă din Dumnezeu.

De ce este atât de important să descoperim adevărul din povestea noastră? De ce pierd atât de mult timp din viața mea în cuvintele celorlalți? Am văzut ce se întâmplă când îngropăm trecutul, când refuzăm să ne uităm în urmă, fie la tragediile, fie la bucuriile sau oricare dintre milioanele de momente mici din care este alcătuită viața noastră. Am văzut în propria mea familie tot ce am pierdut — cu toții. Și am văzut ce se întâmplă când îndrăznim să rupem tăcerea. În dimineața în care scriu aceste cuvinte, am primit un e-mail neașteptat. E de la Carrie, o femeie liniștită și modestă, care a venit la un curs acum câțiva ani și a insistat că ea nu poate să scrie; nu avea nimic de spus. A trimis o poveste, prima pe care o citeam de la ea. Era vorba despre fratele ei și accidentul aproape mortal pe care l-a avut când a căzut într-o cascadă, despre mama ei care i-a abandonat, pe ea și pe frații ei când avea 13 ani, iar ea a trebuit să devină mama lor. Cum ulterior l-a însoțit pe fratele ei în rutele pe care le făcea cu tirul, pe distanțe lungi, înainte să se instaleze demența, efect al căderii. Până la urmă și-a înțeles

mama și s-a împăcat cu ea după zeci de ani. În povestea ei erau suferință, dragoste și detalii impresionante. Am plâns. Carrie mi-a scris: „Cred că mai am multe povești pe care trebuie să le spun.”

Povestea ta contează. Dă-mi voie să te ajut să găsești și să spui adevărul din povestea ta. Să scrii o poveste convingătoare, bine formulată. O poveste vindecătoare. O poveste măreață. Căutând și spunând această poveste, îți promit că o vei simți.

Capitolul 1

POVESTEA TA ÎN ANSAMBLU

Ești martor

În această carte apar două personalități, cele mai interesante din toată lumea: Dumnezeu și tu. Biblia este povestea lui Dumnezeu și a omului, o poveste de dragoste în care tu și eu trebuie să ne scriem propriul sfârșit, autobiografia neterminată a ființei creației și a Creatorului ei.

FULTON OURSLER,
IN THE WONDERFUL WORLD OF BOOKS
[ÎN MINUNATA LUME A CĂRȚILOR]

CÂND AM TRECUT în clasa a noua, eu și sora mea ne duceam la școală cu autobuzul din fața școlii, de la noi din sat și până la Belmont High, un liceu aflat la două orașe distanță de noi. A fost anul în care am încălcat limitele. Eram sătulă să fiu „fetița cuminte”, singura din clasa mea, fără exagerare, care era atentă, simpatiza cu profesorii și care încerca să țină în frâu haosul. Școala gimnazială pe care o frecventasem în acest sat din New Hampshire din clasa întâi și până în clasa a opta a fost un adevărat front, în care copiii din clasa a doua dădeau în profesori cu bulgări de zăpadă. Colegii mei de clasă ridiculizau profesorii pe față. Elevii de 15 și 16 ani din clasa a noua ne încolțeau pe mine și pe frații mei, amenințându-ne cu bătaia în fiecare săptămână. Dar acum eram la liceu. Într-o

școală nouă. În alt oraș. Aici, oamenii erau civilizați. Poate reușeam să îmi fac prieteni. M-am strecurat printre cei populari. Uneori, în weekenduri, mă duceam la ei acasă, unde, pe furiș, luam băuturi alcoolice din dulap, fumam țigări și ne plimbam pe străzi la miezul nopții. Avem 14 ani și mă săturasem să fiu nebăgată în seamă. Dar n-am fost niciodată un copil cu adevărat rău. Îmi plăcea școala prea mult, mai ales orele de engleză.

Dna. Butler era profesoara mea de engleză din clasa a noua. O văd și acum într-un pulover gri, cu nasturi până sus, un șirag de perle la gât, fusta frumoasă dreaptă și strâmtă, cămășile din pânză, pantofii masivi, părul șaten înfioat, prins în coc la spate. (Sigur circula un cod de croitorie secret printre profesoarele de pe vremea aceea — aceiași de 50 de ani). Era la începutul anilor '70, când atât băieții, cât și fetele abia se târau și se îmbrăcau în bluze scurte și pantaloni evazați, cu talie joasă, peticiți și purtau cărare pe mijloc. Dna. Butler, pe de altă parte, nu înțelegea vremurile pe care le traversa și nici pe elevii care se îmbrăcau rebel.

Îmi părea rău de ea, mai ales că și eu apăream în hainele mele ciudate: o căciulă gri din blană de iepure, o haină lungă până la gleznă pe care o găsisem în pod, pantaloni mov și sexy și pantofi cu talpă groasă. Sau în niște pantaloni vechi, cu flori, pe care sora mea mi-i croise și pe care mă străduisem să îi fac cu talie joasă. Nu aveam niciun ban, dar aveam îndrăzneală, jucam teatral și vânam chilipiruri. Făceam toate eforturile să îmi ascund sărăcia.

În ciuda dezaprobării doamnei Butler cu privire la ținuta și înfățișarea noastră, făcea eforturi stoice să ne învețe engleză. Ne învăța gramatică, tehnici de scriere — cele obișnuite — dar dincolo de aspectele formale, îi plăcea foarte mult literatura și creativitatea și făcea tot ce îi stătea în putere să ne stârneasă interesul pentru amândouă prin proiecte de scriere creativă. Îmi aduc aminte de o